

ban édeskés íz terjengett. Biztos a fogam – gondolta, és a következő
ütéskor eszméletét veszítve elvágódott a szőnyegen.

A tiszt belerúgott az élettelenül fekvő lányba. De az nem kelt fel...

Vera sötét és nyirkos helyen, valami pincében tért magához.

– Éjszaka van – gondolta és némán felült. Nem tudta mennyi idő
telt el, egyszerűen nem volt képes gondolkodni. Képzeletében egész élete
elvonult előtte.

– Hiába, nem bírom tovább a harcot – suttogta megtörtén, és ar-
cán – hosszú idő óta először – végiggördült az első könny...

Másnap reggel Sulek néni hivatalos papírt kapott, melyben értesít
tik arról, hogy lánya öngyilkos lett...

Felakasztotta magát... Temetésénél megtiltottak bármiféle csoport-
osulást...

Délután, amikor a koporsót vivő kocsi elindult, csak tizen-tizenöten
mentek utána. De számuk egyre nőtt, dagadt, és mire a temetőhöz értek,
már nem is lehetett az emberáradat végét látni. Sokan azt sem tudták,
kit kísérnek utolsó útjára... De ez nem is számított, mindenki tudta,
hogy munkás, és ez összefogta őket.

Hazafelé menet az egyik, ki szintén munkás kinézésű volt, megszól-
alt: – Tulajdonképpen ki volt ez a lány?

– Nem tudom – motyogta a másik – csak azt tudom, egy a sok
közül, aki azért harcolt, hogy nekünk jobb legyen.

Másnap reggel a várost ellepték a titkos nyomda röpiratai a követ-
kező szöveggel: „BOSSZÚT ÁLLUNK ÉRTED, VERA!”

Kaiser Katalin
III/a

A SZABADSÁG PILLANATA

*A madárhangok zöldjét átérezte,
s érett gyümölcsként lüggött szőnyegén,
aztán kitárt szárnyként csapott szemembe:
szabad derűs és tiszta volt a fény.*

*Nem tudtam akkor, hogy e pillanatban
a teljességben fürdetem szemem,
csak mosolyogtam, s bámultam, hogy a napban
duzzad lomb, a fény s a szerelem.*

*Ha tudtam volna, ó, jobban megőrzöm
s megszólítom: ne szállj el perc, maradj!
bár Doktorom sorsát követve rögtön
kék lángjaiba fojt a kárhozat.*

- érkező -

~~1966~~ 1967 -
katonaság alatt

SZERETLEK, S MÁR AZ SEM SEGÍT

*Olyan vagy, mint a kút, miből
nem isznak már vadak,
folyó, hol éhenhaltak és
fordítva úsznak a halak.*

*Olyan vagy, mint a kútvödör,
mely szárazon zörög,
mint a kenyér, amibe egy
egér beköltözött.*

*Olyan vagy, mint a gyilkosok;
puskájuk, kötélük,
mint aki más csoportban van
s én nem vagyok velük.*

*Olyan vagy éppen, mint akit
gyűlölni tud fajom,
szeretlek s már az sem segít,
hiába tolytatom.*

- érkező -

1965

AG AZ ÁGHOZ

*Csapódjunk egymáshoz mi lágyan,
gyermekként gyógyuló magányban,
mint ág az ághoz.*

*Oly tünde vagy, hogy félve mondlak,
mint háborús időn a holnap,
és a halálhír.*

Törülközőm hajad szagába,
mint a patak a híd árnyékába,
ha fut lihegve.

Légy józanabb, hogy elcsitithass,
szelíd hajadhoz igazithass,
s ne bánj, te bátor!

Apám szemét se mossa kétség,
anyám haját konok tehérség:
hajam, szemem.

S amit a hajjal, szemmel adtak,
a pártos kedvet tartsd jogomnak,
s védd, szerelem!

Csapódjunk egymáshoz mi lágyan,
gyermekként gyógyuló magányban,
mint ág az ághoz,
mint ág az ághoz.

- érkező - *talán '67,
erőtelj korábbi*

ALTATÓ

Hajad háljon gabonában,
szemed gátszakasztó árban,
ajkad kékrevalvadt vérben,
hangod ágak zöld neszében.
Múlj át végleg oldhatatlan
magánnyal vert szenvedésem,
múlj át örök tehérségen,
szépre meszelt szegénységen.
Múlj át abba, amit érek,
tejjel táplált levelekbe,
tejtől terhes tellegekbe,
dombra kúszó gabonába,
völgybe áradt víz szagába,
minden lénybe, minden hangba,
ami nem hagyott magamra.
Amíg kéred, addig fájok,
addig kérlek, míg megbánod,

addig követnek az árnyak,
meg nem fojtok minden árnyat.
Hajad háljon gabonában,
ajkad annak illatában,
szemed háljon meg az égen,
hangod mindent oldó szélben.

- érkező - = *Baka Zoltán
'67 öné*
Acz

Borbála nevére

Bizony, nevednek lég-buboréka ajkam
között pattant szét, csak így: Babi.
S kis időre hűvös „Borbála” susogott,
akárha nékem mondaná valaki.

S hogy táncba kezdett súlyos nyelvem alatt
Magánhangzódé legyen a hála,
És hogy nevedre újra a régi íz
Berzenkedett keserült inyu nyálban.

Oly lágyan ringó „-a-i-o-á-a”
Lehetne éppen „tavimolnárika”,
De mégsem, hiszen varázsigéje ez,
Hát újra kimondom: Babi-Borbála,

Borizú basszus dörmöghet egyre:
„Ba-bi-bo-bá-ba” - lám a dzsessz -
Amíg a bibap zöreijben oldva
Oly lágyan leugó Borbála lesz.

S nyelvem hegyén futamra kelt csakugyan:
„Babiborbála - Borbálababi”
Míg szétomlott fogamon verődve -
S azóta őrzik arcom hús-talái.

Solymár Imre